

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. IV. Vindicantur nostratis sententiæ argumenta ex sacris Litteris
desumpta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

logorum ab Elliesio *cit. §. 7. & ult.* allegatorum circa Papas non dubios, & schismaticos, sed circa cujusvis temporis legitimum, ac indubitatum Ecclesie universae communi consensu comprobatum Romanum Pontificem sententias, facile hinc patebit, non officere isti propositioni nostrae, quā dicimus, Papam ex Cathedra sua Apostolica, id est, ex Petra, super quam Ecclesia, à portis inferi haud superari potens, est aedificata, loquentem, seu definitentem fidei dogmata, esse prorsus infallibilem.

§. IV.

Vindicantur nostratis sententiae argumenta ex sacris Litteris desumpta.

ARGUMENTVM I.

Nostratis sententiae.

55. Primum hujusmodi argumentum efformat Elliesius *praes. cap. 2.* ex dicto Christi *Lucæ 22. v. 32.* dicente: *Ego rogavi pro te, Petre, ut non deficiat fides tua, & tu aliquando conversus confirma fratres tuos.* Hinc enim concludimus, fidem Romanorum Pontificum deficere non posse.

Exceptiones Elliesianae.

56. Hic Author r. excipit opponendo, si istud testimonium aliquid prober, plus probat, quàm Adversarij postulant: non enim probaret tantum, Romanos Pontifices non posse à fide deficiendo aberrare, sed etiam nullatenus posse à fide & gratia excidere. Itane intelligi debet ista promissio Christi de sola Petri persona? Docet id & intentum Christi praedicentis futurum, ut Petrus aliquando ipsum negaret: ita tamen, ut à fide penitus, & usque ad finem vitae non excideret: *Simon, Simon,* inquit Christus, *ecce sathanas expetivit vos, ut cribraret sicut triticum, ego autem rogavi pro te &c.* Tentatio illa sathanæ respicit personam Petri & Apostolorum, & similiter oratio Christi non habet alium finem, quàm ut Petrus, licet à diabolo tentatus, à fide tamen penitus, & usque ad finem vitae non deficiat, sed ut post negationem conversus, confirmet fratres, hoc autem totum in ipsa persona Petri adimpletum est. Nam & tentatus est à diabolo, & in tentatione victus, Christum negavit. Verùm ei profuit oratio Christi: statim enim poenitentia ductus respuit, & post Passionem ac Resurrectionem Christi non modò constantior cæteris apparuit, sed & generosis dictis & factis fratres suos confirmavit. Ita hunc locum exponunt Tertull. *lib. de fuga in persecut. cap. 2.* S. Cyprianus *epist. 3.* & in *lib. de Orat. Dominica.* S. Hilarius *lib. 1. de Trinit.* Basilius *hom. 22. de humilit.* Ambros. in *psal. 43.* Chrysost. *hom. 63. Carth. Conc. in Ep. ad Innocent. 1.* & Innocentius *1. in Ep. ad Carth. Conc.* S. Aug. pluribus locis, & alij Interpretes, quos numero 43.

consulere poteris apud Launoium *epist. ad Jacobum Bevilacqua Epist. tom. 5.* Porro ex hac expositione nihil potest colligi, ad probandum, Pontificis Romani iudicium esse indeficientem: si quid enim ex ista oratione Christi pro Petro de ejus successoribus colligeretur, inferri deberet pro Petri successoribus, non secus ac pro ipso Petro orasse Christum, ut à fide ipsi prout minimè deficerent, ac nullus huc usque somniavit id ipsis privilegij adscribi posse.

Excipit secundò Elliesius, esse & alios Patres ac Interpretes à Launoio collectos, qui dicunt, orasse Christum, ut universalis Ecclesia, vel etiam generale Concilium, à fide nunquam deficiat, quorum interpretatio, licet minus ad litteram, eo magis adhuc cum Adversariorum placitis pugnat, cum ex illa sequatur, infallibilitatem Ecclesie, & Concilio adscribi debere, non autem Pontifici Romano; ut quid enim locus ille, qui de Petro ad litteram intelligendus est, ad Ecclesiam & Concilium inflecteretur, nisi certum esset, Petrum & ejus successores potuisse à fide deficere, Ecclesiam, & Concilium non item?

Refutatio istarum exceptionum.

ET enim illà oratione: *Ego rogavi pro te, ut non deficiat fides, tua,* Christus Dominus Petro in petra vit duo privilegia. Alterum Personale, ut Petrus scilicet haberet in fide libertissimam, fortissimam, invictissimam, perfectissimamque voluntatem. Ex Sancto Augustino *lib. de corrupt. & gratia. cap. 8.* Alterum Reale, Pastoralis erga universam Ecclesiam muneri annexum: Christus enim ita oravit pro Petro, ut conversus aliquando confirmaret fratres. Unde ista à Christo impetrata fidei firmitas non debebat se continere intra personam Petri, quin erga fratres cum ipsius Pastoralis committendos se distunderet. Ex quo sequitur, illam fidei firmitatem esse privilegium Petri, quā universalis erga Ecclesiam Pastoris. Atqui privilegium ex Christi Domini voluntate annexum illi Pastoralis muneri, eo ipso est perpetuum, quòd habere respectum ad perpetuum statum Ecclesie à portis inferi nunquam superandæ. Christus igitur Dominus illà suâ oratione impetravit fidei firmitatem, quā connexam cum pastoralis munere, Ecclesie perpetuò usque ad finem sæculi duraturæ coexistituro.

At sicuti pastorale perpetuo Ecclesie statui annexum munus, Petro per Martyrium sublato, debuit persistere in successoribus, sic fidei firmitas secundum efficaciam orationis Christi connexa cum isto pastoralis officio, debet non sequenter ad Successores quoque transferri. Constat igitur, ex efficaciam Christi orationis, Petri in Pastoralis erga universam Ecclesiam munere successoribus competere fidei firmitatem. At ista fidei firmitas eo ipso deficeret in tali Pastoralis munere, si Papa utens potestate ejusmodi erga universalem Ecclesiam conderet decreta hæc ad veterantia,

stantia, Ex illa igitur Christi Domini orationis efficaciam concluditur, fieri nullatenus posse, quod Romanus Pontifex, si loquatur ex Cathedra sui Pastoralis officij erga universalem Ecclesiam, condat decreta fidei repugnantia. In quem adeo sensum Theophylactus in cap. 21. Lucae, ait: Quia te (scilicet Petrum) habeo principem discipulorum, confirma ceteros. Hoc enim decet te, qui post me Ecclesiae petra es & fundamentum.

60. Vides igitur, fidei firmitatem, qua Petrus confirmaret ceteros, esse ex eo, quod esset princeps discipulorum. At eo ipso, quod iste in Ecclesia principatus ex Christi Domini promissione sit connexus cum perpetuo Ecclesiae statu, non potuit in Petri personam exingui, sed transire debuit ad successores. Ergo illa fidei firmitas Petro impetrata ita stat in ejus successoribus, ut propterea Petrus Chrysologus in Epist. ad Eutychem re-
 lata to 1. Concil. ante Concil. Chalcedon. ita scripserit: *Hortamur te Frater honorabilis, ut his, quae à beatissimo Papae Romanae Civitatis scripta sunt, obedienter attendas; quia B. Petrus, qui in propria Sede vivit, praestat quarentibus fidei veritatem.* En igitur non tam personam, quam Sedem Petri hodie viventem attendi debere, utpote cui annexa sit fidei veritas, adeo, ut Divus Bernardus in Epist. 190. ad Innocentium, ubi asseruisset, in Cathedra Romana non posse fidem sentire defectum, exclamet: *Cui enim Sedes dictum est aliquando: Ego rogavi pro te, ut non deficiat fides tua? Et hinc facili intelligitur, eas, quas Elliesius ex Patribus illorum Christi verborum praetendit interpretationes, nullatenus evertere vim argumenti superius allati, maxime cum ex efficaciam illius orationis infallibilitas fidei in totum Ecclesiae sanctae, in Concilio praesertim Oecumenico representatae, Corpus permanet.*

ARGUMENTUM II.

Nostratis sententia.

61. Istud desumitur ex illo Matth. 16. *super hanc Petram aedificabo Ecclesiam meam, & portae inferi non prevalebunt adversus eam.* Hinc enim colligitur, Petram & ejus successores esse Ecclesiae fundamentum: cum autem impossibile sit, Ecclesiae fundamentum ruere, impossibile esse concluditur, Romanum Pontificem à fide deficere.

Exceptio Elliesiana.

62. Excipit hic Theologus, à se antea dictum fuisse, quatuor modis locum illum exponi à Patribus, & Interpretibus Scripturae. Alij enim de persona ipsius Petri haec verba interpretantur, dicantque super illum fundatam Ecclesiam, quia ipse cum ceteris ad eam fundandam adlaboravit. Alij dicunt, super omnes Apostolos fundatam pariter esse Ecclesiam, Petrumque, cum haec ei dicta sunt, gessisse personam Ecclesiae. Sunt, qui nolunt Petrum hic dictum esse petram, sed pe-

tram ajunt esse fidem, & confessionem Petri; vel, ut alij volunt, ipsam Christum. Nulla autem ex istis expositionibus Pontificum infallibilitati favet: sicut enim, qui in secunda expositione sentiunt, super Apostolos omnes, eorumque successores, fundatam esse Ecclesiam, non propterea putant, aut Apostolos omnes, aut eorum successores indefectibiles fuisse: ita non sequitur ex prima expositione, Petrum, & ejus successores indefectibiles esse, eod quod super eos tanquam super petram & fundamentum Ecclesia sit aedificata: ex tertia & quarta expositione in gratiam Romanorum Pontificum nihil concludi posse, perspicuum est.

Refutatio istius exceptionis.

63. EX antecedentibus liquet, omnes illas expositiones favere Pontificis, Petro succedentis in fidei rebus infallibilitati. Quibus superaddo sequentem argumentationem. Nam ea verba esse accipienda de Petro, ita ut super ipsum ceu petram esset aedificanda Ecclesia, docent Tertullianus de praescript. haeret. cap. 22. Cyprianus Epist. 40. & de Unit. Eccles. Basilius Magnus ad cap. 2. Isaiae. Gregorius Nanzianzenus art. 2. de Moderat. in orat. habenda. Cyrillus Alexandrinus lib. 2. in Ioan. cap. 12. Ambrosius Serm. 47. Hieronymus in cap. 16. Matth. Augustinus Serm. 5. in festo Petri & Pauli, & alibi saepe.

64. At eo ipso, quod Ecclesia super hanc petram ita aedificanda foret, ut simul Christus eidem Petro contulerit potestatem clavium, oportet, istam potestatem ex Christi Domini promissione connexam esse cum fidei petra, in Petro semper usque ad consummationem saeculi duratura, nec à portis inferi unquam vincenda. Hinc autem sequitur, talem Clavium potestatem cum petra fidei connexam minimè exspirasse in Petri personam, sed hujus Sedem utpote cum perpetuo Ecclesiae statu connexam, ita vivere in successoribus, ut his competat pastoralis erga universam super petram fundatam Ecclesiam Officij primatus; uti expressè statuunt Concilium Nicænum 1. Can. 6. Ephes. 1. sub verbis Philippi Presbyteri, Chalcedonense Act. 1. 2. 3. & 16. aliaque generales Synodi; nec non ex Patribus Polycarpus apud sanctum Hieronymum de viris illust. Irenaeus lib. 3. cap. 3. Athanasius in Epist. ad Felicem Papam. Basilius Magnus in Epist. 52. ad Athanas. Chrylostomus in Epist. ad Innocentium Papam. Cyrillus in lib. Theof. Cyrillus Alexandrinus in Epist. ad Caesarium Papam. Hieronymus Epist. 57. ad Damasum Papam. Augustinus lib. 2. de Baptis. contra. Donatistas cap. 1. & alibi saepe. Cum igitur Petri primatus cum Petra, seu fidei firmitate, inseparabiliter connexus, vigeat in Romanam Cathedram, oportet, Romanum Pontificem, dum ex ista Cathedra, id est ex munere suo Pastoralis ad universam Ecclesiam, fidei vel morum decreta condendo, loquitur, errare non posse: quomodo enim alias portae inferi non essent prevalliturae?

ARGUMENTUM III.
Nostratis sententiæ.

65. **H**Oc deducitur ex Christi ad Petrum *Ioannis ult.* prolatis verbis: *Pasce oves meas.* Hinc namque conficitur, quod Petrus, ejusque successor Romanus Pontifex, sit Doctor & Pastor Ecclesiæ, quem proinde tota Ecclesiæ audire, ac sequi tenetur. Ergo si ille erraret in fide, tota Ecclesiæ in ejusmodi errorem induceretur.

Exceptio Elliesiana.

66. **H**ic Parisiensis Doctor excipit. Non solum Petrum, sed omnes Apostolos, & eorum successores Pastores esse ovium Christi, ipsisque in persona Petri dictum fuisse illud: *Pasce oves meas,* & tamen nemo contendit, singulos Ecclesiæ Pastores infallibili judicio præditos esse. Ita hunc locum ad omnes omnino Apostolos, & animarum curam habentes referunt Ambrosius *lib. 2. de dignit. Sacerdotali:* *Pasce, inquit, oves meas, quas oves. & quem gregem non solum tunc B. Petrus suscepit, sed & nobiscum eas suscepit, & cum illo eas nos suscepimus omnes.* S. Augustinus *tractatu in Ioannem:* *Et quidem fratres, quod Pastor est (Christus) dedit & membris suis. Nam & Petrus Pastor, & Paulus Pastor, & ceteri Apostoli Pastores, & boni Episcopi.*

67. Verum etiam si istud dictum ad solum Petrum, & ejus Successores pertineret, non sequitur, eos esse infallibiles; nec valet ratio cinium Bellarmini, cum enim errant, delinunt Ecclesiæ pascere ut oportet: imò occidunt eas potius, quam pascunt, unde non tenentur ejus oves eum sequi, cum vident se in mortifera pascua duci: non enim oves pascit irrationabiles, quas pro arbitrio, & nutu, quod voluerit, agere possit, sed quæ ratione, & persuasionibus pasci debeant, hoc est, doceri & moveri, ut sponte Christum colant, ejusque fidem ac religionem illibatam servent.

Refutatio istius exceptionis.

68. **Q**uandoquidem illa Christi Domini verba definitè, ac determinatè ad solum Petrum, præ cæteris Apostolis, ex sua proprietate dicta fuisse noscantur, cum ordine ad Ecclesiæ sanctæ perpetuum statum; uti proximè ostendetur, consequens est, ea non habere locum, nisi in solius Petri perpetuis successoribus Romanis Pontificibus. At ea Christi verba erant adimpletiva promissionis *Matth. 16.* æquè determinatè ac definitè erga Petrum factæ, in vi cujus super ipsum ceu petram esset ædificanda Ecclesiæ, cui portæ inferi nunquam essent prævalituræ. Sicque adeo tam isthæc promissiva, quam illa horum adimpletiva Christi verba respiciunt perpetuum Ecclesiæ statum. Nequit autem Oecumenicum Pastorale super tota Ecclesiæ à Christo constitutum munus non esse vallatum infallibilitatis in fidei rebus præeminentiæ,

dum ex Christi promissione est solidatum firmitate Petræ, super quam Ecclesiæ à portis inferi nunquam superanda ædificari deberet. Ex illa igitur Christi Domini promissione, unâ & orationis efficaciam merito concluditur Pontificum Romanorum, quatenus ex Cathedræ suæ Apostolicæ Petri in dogmatibus fidei statuunt, infallibilitas; uti Lucius I. *in Epist. ad Episcopos Hispaniæ & Galitiæ.* Felix I. *in Epist. ad Benignum* asserunt. Illius etiam prioris verba ita se habent: *Ecclesiæ Romana Apostolica est, & mater omnium Ecclesiarum, quæ à tramite Apostolicæ traditionis nunquam errasse probatur, nec hæreticis novitatibus depravata incubuit, secundum ipsius Domini pollicitationem dicentis: Ego rogavi pro te. Posterior potè Pontifex ita scripsit de Ecclesiæ Romanæ: *Et in exordio normam fidei Christianæ precepit ab autoribus suis Apostolorum Christi principibus, illata manet, juxta illud: Ego rogavi pro te.**

S. V.

Vindicantur nostratis sententiæ argumenta ab autoritate Patrum.

HOc ita format Elliesius *pag. 369. ex S. Hieronymi verbis epist. ad Damasum* ita scribentis: *Cathedræ Petri communione conficitur, super illam petram ædificatam Ecclesiæ scio, quicumque extra hanc domum agnum comederit, prophanus erit, si quis in arca Noe non est, præter regnante diluvio.* Addit: *Discernite, si placet, obsecro, non timebo tres hypostasas dicere, si vobis, &c.* Hic asserit Hieronymus, se tutò se qui posse sententiam Romani Pontificis, quia novit super eum Ecclesiæ esse fundatam, & extra ejus communionem salutem non esse. Deinde cur Hieronymus totius Orientis de hypostasibus sententiæ, & judicio acquiescere noluisse, imperiumque Romani Pontificis ad tres hypostasas agnoscendas expectasset, nisi putasset, eum in judicando falli non posse?

Exceptio Elliesiana.

Hic Theologus responderet, ex verbis Hieronymi inferri non posse, Romani Pontificis judicium esse infallibile, sed magni tantum ponderis & momenti apud ipsam fuisse Ecclesiæ Romanæ sententiam, atque communionem: hoc tantum ejus verba sonant, que immeritò ad infallibilitatem adstruendam trahuntur. Ait autem, se tutò sequi posse Romani Pontificis sententiam, quia scilicet dissidentibus de hypostasibus voce Ecclesiæ totius orbis, poterat ipse ad eam, quam vellet, partem accedere, unde non solus Romanæ Ecclesiæ auctoritatem adducit, sed Occidentalium omnium, & Ægyptiorum. *Hæreticum, inquit, me cum Occidente, hæreticum cum Ægypto, hoc est, cum Damasci Petrosque (quia scilicet istis duobus adhærebant Occidentales, & Ægyptij omnes) condonant; quid enim hominem exceptis sanctis criminantur?*